

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. Пловдив, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Иван Ал. Анастасов

Цвета Б. Борисова

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Иван Ал. Анастасов Въззивно гражданско дело № 20225300503296 по описа за 2022 година

Производството по настоящето дело е образувано след отмяна с Решение № 50106/16.12.2022г. по гр.д.№ 4048/2021г. на ВКС на Решение № 260878/07.07.2021г. по в.гр.д.№ 1201/2020г. на ПОС и връщане на делото за ново разглеждане от ПОС, с указания за оставяне на исковата молба без движение и евентуално за назначаване на нова СТЕ.

Производството по в.гр.д.№ 1201/2020г. е образувано по въззивна жалба на Община-гр.Пловдив против решение № 1120/09.04.2020г. по гр.д.№ 2570/2018г. на ПдРС, XVII гр.с., с което е признато за установено, че К. Р. Х. и Г. Д. Д. са собственици на реална застроена част от поземлени имоти с идентификатори № 56784.504.481 № 56784.504.9572 по действащите КККР на гр. Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-48/03.06.2009г. на Изп. Директор на АГКК с приблизителна площ от около 60 кв.м, която е разположена под сграда с идентификатор 56784.504.1199.3, както и че действащите КККР на гр.Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-48/03.06.2009г. на Изп. Директор на АГКК съдържат грешка, изразяваща се във включването на тази реална част от около 60 кв.м. в поземлен имот с идентификатор 56784.504.481 и поземлен имот с идентификатор 56784.504.9572 вместо в собствения на ищите поземлен имот с идентификатор 56784.504.1199, находящ се в *** с площ от 816 кв.м., с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид производствен, складов обект, с номер по предходен план 504.486, кв.10, парцел XXVIII-504.1199, която грешка е била допусната и пренесена от КП И РП, одобрени със Заповед № 57/03.02.1973г., съгласно Приложение № 8 към заключението по СТЕ, изготвено от вещо лице В. Г. на л.208 по първоинстанционното дело и следва да се отстрани съгласно скица- проект Приложение № 7 на л.207 от същата експертиза. Във въззивната жалба на първо място обжалваното решение се оспорва като недопустимо поради неотстранен порок в исковата молба-непосочване на придобивно основание от страна на ищите, на което основават претенцията си. На следващо място се сочи, че решението е

неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и необосновано.

От въззиваемите К. Р. Х. и Г. Д. Д. е подаден отговор на въззивната жалба, с който се поддържа, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно.

Производството по гр.д.№ 2570/2018г. на ПдРС, XVII гр.с. е образувано по искова молба от К. Х. и Г. Д. против Община- гр.Пловдив, с която е предявен иск по чл.54,ал.2 от ЗКИР. В исковата молба се твърди, че ищците- въззиваеми в настоящето производство, са собственици на реална застроена част от горепосочените ПИ с идентификатори № 56784.504.481 и № 56784.504.9572 с приблизителна площ от около 60 кв.м., която попадала под сграда с идентификатор 56784.504.1199.3, както и че погрешно тази площ е заснета в границите на тези два имота, вместо в границите на собствения им ПИ № 56784.504.1199. Твърди се, че придобивното основание, въз основа на което ищците се легитимират като собственици на ПИ № 56784.504.1199 е нот.акт за покупко- продажба на недвижим имот № 169, том VII, дело № 1929/1969г., нот.акт за покупко- продажба на недвижим имот № 153, том XVII, дело № 8009/1970г., нот.акт за дарение на недвижим имот № 121, том 3, рег. № 4079, дело № 515/2015г., както и нот.акт за доброволна делба № 140, том II, рег. 2917, дело 321/2017г..

С подадения от Община- гр.Пловдив отговор на исковата молба на първо място са заявени възражения по редовността на същата. Искът е оспорен като недопустим, а по същество- като неоснователен.

С разпореждане от 22.12.2022г. по настоящето възз.гр.д.№ 1199/2023г. исковата молба по гр.д.№ 2570/2018г. на ПдРС, XVII гр.с. е оставена без движение до уточняване от ищците К. Х. и Г. Д. каква част от процесната площ от около 60 кв.м. попада в границите на ПИ № 56784.504.481 и каква в тези на ПИ № 56784.504.9572, като се обоснове и правния интерес от предявяване на иска против Община- гр.Пловдив за площта, попадаща в ПИ № 56784.504.9572, с оглед липсата на твърдение от относно правото на собственост върху този имот. На 03.02.2023г. от К. Х. и Г. Д. е подадена молба в изпълнение на горните указания, в която се сочи, че в ПИ № 56784.504.481 попадат около 50 кв.м. от процесната площ, а в ПИ № 56784.504.9572- около 10 кв.м.. Сочи се също така, че ПИ № 56784.504.9572 е собственост на Община- гр.Пловдив. В подадения от общината отговор на молбата за уточнение се твърди, че „липсват доказателства в насока, както за собствеността, така и за графичното отразяване по отношение на границите на ПИ с идентификатор 56784.504.9572“. Освен това се сочи, че част от този имот, представляваща част от бивш имот пл.№ 332 по план от 1973г., е отчужден със Заповед № 139/15.02.1983г. на Председателя на ОНС- гр.Пловдив за парцел за ивици за високо напрежение и за улица / попада в улична регулация/, поради което на основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОС, вр. § 7, ал.1, т.3 от ПЗР на ЗМСМА и чл.3, ал.2, т.1 от ЗОС е публична общинска собственост и съгласно чл.56, ал.2 от ЗОС не подлежи на актуване.

От приетите по първоинстанционното дело документи за собственост е видно, че с нот.акт № 169/1969г. Д. Д. е купил бивш имот пл.№ 676, с площ от 500 кв.м., а с нот.акт № 153/1970г. Г. Д. е придобил също чрез договор за покупко- продажба бивш имот пл.№ 647а, с площ от 500 кв.м.. От приетото по настоящето дело заключение по СГЕ, изготвено от вещо лице инж.В. Г., се установява, че бивш имот пл.№ 676 е отразен за пръв път на кадастрален лист от 1952г. и се състои от два сравнително равни части по точки 1, 2, 5, 6, 1 и 2, 3, 4, 5, 2. Общата площ на този имот е 1017 кв.м.. На кадастрален план от 1960г. е заснет същия имот с пл.№ 676, с площ от 1038 кв.м.. Източната му граница по линията между точки 2 и 3 на скица- приложение № 2 към заключението следва да съвпада с източната на имота, заснет през 1952г., тъй като и двете представляват пряко продължение в посока на юг на източната граница на разположения от север бивш имот пл.№ 675. На плана от 1960г. обаче по неизвестни причини се появява нова източна граница по линията между точки 5 и 6, разположена по на запад спрямо линията между точки 2 и 3. Прави впечатление, че северният край на линията между точки 5 и 6 не опира в южния край на източната граница на бивш имот пл.№ 675, а е малко по- навътре по границата между двата имота. На

кадастралната основа на КРП от 1973г. / приложение № 3 към заключението/ е заснет имот с пл.№ 331, идентичен с бивш имот пл.№ 676, но не с границите по кадастралния картон от 1952г., а с източна граница приблизително по линията между точки 5 и 6 на приложение № 2 / разликата е, че северният край на източната граница на бивш имот пл.№ 331 опира точно в южния край на източната граница на разположения на север имот пл.№ 330/. Площта на този имот е 968 кв.м.. Не се установява наличието на план, действал към 1970г., на който да е заснет имот с пл.№ 647а- обстоятелство, което се потвърди и при изслушване на вещо лице Г. в о.з. на 12.10.2023г..

Продавач и по двата нотариални акта- нот.акт № 169/29.04.1969г. и нот.акт № 153/30.12.1970г. е З. П.. Дворното място от 500 кв.м. по първия нотариален акт е описано със следните граници: П. В., З. П., наследници на К.Г. и улица. Бивш имот пл.№ 676 граничи с улица единствено от запад. Следователно предмет на договора за покупко- продажба по нот.акт № 169/29.04.1969г. е западната половина от бивш имот пл.№ 676. Този извод се подкрепя и от обстоятелството, че в нот.акт № 153/30.12.1970г., купувач по който е Г. Д., като граница на закупеното от него дворно място от 500 кв.м. е посочено дворно място на Д. Д.- купувач по нот.акт № 169/29.04.1969г.. В извлечение от разписния лист към плана от 1973г. срещу имот пл.№ 331 е записано следното: „500 кв.м., Г. Д. Д., НА 153, т.17/70г.; 500 кв.м., Д. И.Д., НА 169, т.7/69г.“. Като се има пред, че бивш имот пл.№ 331 по плана от 1973г. като цяло е идентичен с бивш имот пл.№ 676 по предходния план от 1960г., следва да се приеме, че предмет на договорите за покупко- продажба по нот.акт № 169/29.04.1969г. и нот.акт № 153/30.12.1970г. са реални части от бивш имот пл.№ 676, а именно западната и източната половици от този имот с площи от по 500 кв.м. или общо 1000 кв.м.. В тази връзка следва само да се допълни, че няма законова пречка за извършване на разпоредителни сделки с реални части от неурегулирани кадастрални имоти. В приетото по първоинстанционното дело заключение по СГЕ, изготвено от в.л. инж.В. Г., изрично е посочено, че по регулационния план от 1973г. е предвидено отчуждаване на бивш имот пл.№ 331 за ивица за високо напрежение. Имот пл.№ 331, както и част от имот пл.№ 332, включващ и процесната площ от 50 кв.м., попадат в парцел VI- ивица за високо напрежение. Със Заповед № 139/15.02.1983г. на Председателя на ОБНС- гр.Пловдив е отчужден имот пл.№ 332. С протокол от 17.06.1988г. на комисия по чл.265 от ППЗТСУ е извършена оценка на одържавени имоти пл.№№ 332, 333, 334, 574, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 327 и 344, но не и на имот пл.№ 331. Със Заповед № 750/29.08.1983г. за собствениците на имот пл.№ 332 е определено обезщетение чрез предоставяне на апартаменти, а на 01.06.1988г. е издадена заповед за заемане на този имот. На база на наличните доказателства следва да се приеме, че бивш имот пл.№ 331 не е отчужден, а процедурата по отчуждаване на имот пл.№ 332 е приключила с обезщетяване на собствениците и заемането му от Държавата.

С нот.акт № 121/23.12.2015г. въззиваемият Г. Д. Д. е дарил на въззиваемата К. Х. 1/48 ид.ч. от ПИ № 56784.504.486, идентичен с бивши имоти пл.№ 676 по плана от 1960г. и пл.№ 331 по плана от 1973г.. На същата дата с нот.акт № 122 той ѝ е продал 7/48 ид.ч. от същия имот, като с този нотариален акт е оформена и продажбата на още 8/48 ид.ч. от М. К. в полза на К. Х.. С нот.акт № 140/08.09.2017г. е оформен договор за доброволна делба на ПИ № 56784.504.486, като същият е разделен на два нови ПИ №№ 56784.504.1198 и 56784.504.1199 и вторият, който на изток граничи с ПИ № 481, е поставен в дял на въззиваемите.

И в приетото по първоинстанционното дело заключение на в.л. инж.В. Г., и в първото по настоящето дело изводът на вещото лице е, че в плана от 1973г. е допусната грешка, изразяваща се в неправилно заснемане на източната граница на бивш имот пл.№ 331 спрямо кадастралното заснемане от 1952г. и кадастралния план „Между Карловско и Брезовско шосе“ от 1960г., която грешка е възпроизведена в действащата кадастрална карта на гр.Пловдив от 2009г.. Съгласно приетото по настоящето дело първо заключение на в.л.Г., площта, погрешно заснета в границите на ПИ № 56784.504.481, вместо в тези на ПИ № 56784.504.486- респективно в границите на 56784.504.1199, който понастоящем е собственост на въззиваемите, е 50 кв.м. и е обозначена с цифри 1, 2, 4, 5, 6 и 1 на

комбинирана скица- приложение № 8 към заключението. Тази площ от 50 кв.м. попада под част от стопанска сграда със стар идентификатор 56784.504.486.6, нов идентификатор 56784.504.1199.3, като източната граница на имота на въззвиваемите преминава по диагонал през сградата. Площта попадаща в улица, съставляваща ПИ № 56784.504.9572, е 1 кв.м. и е обозначена на комбинираната скица с цифри 2, 3, 4 и 2. Тя също попада под стопанската постройка. Видно от съдържанието на горепосочените нот.акт №№ 121 и 122, както и от скицата на ПИ № 56784.504.486 на л.19 по първоинстанционното дело, площта на този имот е 985 кв.м., т.е. само с 15 кв.м. по- малко от тази на бивш имот пл.№ 676. В исковата молба по гр.д.№ 2570/2018г. на ПдРС, XVII гр.с. се сочи, че при заснемане на ПИ № 56784.504.486 той целият е изместен на запад, като западната му граница навлиза в улица.

С определение в з.з. на 01.11.2023г. на вещо лице инж.В. Г. са поставени следните допълнителни задачи: да изчисли по графични данни площта на бивш имот пл.№ 676 по плана от 1960г. и на бивш имот пл.№ 331 по плана от 1973г., както и площта между западната граница на бивш имот пл.№ 676 и западната граница на ПИ № 56784.504.486. От допълнителното заключение на в.л.В. Г. по настоящето дело се установява, че площта на бивш имот пл.№ 676 по плана от 1960г. е 1038 кв.м., а на бивш имот пл.№ 331 по плана от 1973г.- 968 кв.м.. Установява се също така, че е налице разминаване включително между западните граници на ПИ № 56784.504.486 и обособените от него ПИ № 56784.504.1198 и ПИ № 56784.504.1199, поради което площта между западната граница на бивш имот пл.№ 676 и западната граница на ПИ № 56784.504.486 е 26 кв.м., а тази между западната граница на бивш имот пл.№ 676 и западната граница на ПИ № 56784.504.1198 и ПИ № 56784.504.1199 е 11,50 кв.м.. Тъй като е налице разминаване и между източните граници на ПИ № 56784.504.486 от една страна и ПИ № 56784.504.1198 и ПИ № 56784.504.1199 от друга страна, то разликата между 26 кв.м. и 11,50 кв.м. следва да се компенсира изцяло или отчасти в източна посока. ПИ № 56784.504.486 е отразен в КККР от 2009г. с площ от 985 кв.м.. Разликата от 17 кв.м. между тази площ и площта от 968 кв.м. на бивш имот пл.№ 331 по плана от 1973г. е приблизително точно между двете горепосочени площи от 26 кв.м. и 11,50 кв.м.

Разликата между площта на бивш имот пл.№ 676 по плана от 1960г. и тази на бивш имот пл.№ 331 по плана от 1973г. е 70 кв.м.. Като извадим от тях площта от 26 кв.м., остават 44 кв.м., приблизително колкото е и площта, обозначена с цифри 1, 2, 4, 5, 6 и 1 на комбинирана скица- приложение № 8 към основното заключение по настоящето дело. Разликите от по няколко квадратни метра се обясняват с това, че през годините от 1952г. до сега са използвани различни технически средства за мерене и отразяване на границите и площите на имотите. Ето защо, с основание може да се приеме, че площта на ПИ № 56784.504.486 е намаляла с около 50 кв.м. спрямо площите на идентичните с него имоти по плановите от 1952г. и 1960г..

Както беше констатирано по- горе, бивш имот пл.№ 331 по плана от 1973г. не е отчужден и е останал собственост на праводателите на въззвиваемите. Процесната площ от 50 кв.м. обаче е отчуждена, като част от бивш имот пл.№ 332, и на собствениците на този имот е предоставено обезщетение. Отчуждаването обаче е извършено не от собствениците на тази площ, а от собствениците на имота, в границите на който погрешно е била заснета. Наличието на грешка в кадастралната карта не води до промяна на собствеността, независимо от промяната на собствеността върху имота, към който погрешно е приобщена спорната площ. Също така без значение е правното основание, на което е настъпила промяната на собствеността върху имота, в границите на който поради грешка е заснета реална част от съседен имот- на договорно основание, по силата на приложена дворищна регулация или чрез отчуждаване за държавни и обществени нужди. В този смисъл са и мотивите към т.5 от Тълкувателно решение № 8 от 23.02.2016 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2014 г., ОСГК, в които се приема, че „Грешното заснемане в кадастралната карта на границите на един недвижим имот не води до промяна на правото на собственост върху грешно заснетата част от имота, защото кадастралната карта няма вещно- прехвърлително действие“. В мотивите към т.4 е прието също така, че „в производството по иск за собственост с предмет

реална част от урегулиран поземлен имот, която поради непълнота или грешка в плана е заснета като част от съседен имот, съдът изследва наличието на непълнота или грешка в одобрената кадастрална карта и съответно отразява това в диспозитива на решението си“. Следователно при разглеждането на иск по чл.54, ал.2 от ЗКИР наличието на грешка в кадастралната карта се явява решаващо относно правото на собственост върху погрешно заснетата площ.

Съгласно т.16 от ДР на ЗКИР, "непълноти или грешки" са несъответствия в границите и очертаванията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние. Не е задължително във всеки един случай тези несъответствия да бъдат установени чрез сравнението между предходно действали, одобрени по предвиден в закона ред планове. В тази връзка следва да се отбележи, че действително границите на имотите по плановите от 1952г. и 1960г. са изчертани с молив и липсват заповеди за одобряването им, но обяснението за това е, че при действието на ЗПИИМ / в сила от 01.01.1950г. до 01.06.1973г./ и правилника за приложените му не са одобрявани кадастрални планове нито за урбанизираните, нито за неурбанизираните територии, като това е видно от Раздел II „Кадастрални и нивелационни планове“ от правилника. Съгласно § 19 от ППЗПИИМ, кадастралните планове само са се преглеждали и приемали - за цели населени места или за значителни части от тях от представители на Главното управление "Геодезия и картография" при Държавния комитет по строителство и архитектура, на проектантската организация и на отдел "Архитектура и благоустройство" при окръжния, съответно градския народен съвет, а за ограничени части от населените места от отдел "Архитектура и благоустройство" при окръжния, съответно градския народен съвет. Индиректно доказателство за наличието на меродавен относно индивидуализацията на имотите кадастрален план от 1960г. представлява записването в нот.акт № 169/29.04.1969г. и нот.акт № 153/30.12.1970г., че при изповядване на сделките по тях са били представени скици на имотите, издадени от ГНС- гр.Пловдив. Ето защо, съдът намира, че констатираната в заключенията на в.л.Г. грешка в заснемането на действащата кадастрална карта на източната граница на имота- собственост на въззиваемите, действително е налице. Това се отнася и до площта от 1 кв.м., попадаща в улица с идентификатор 56784.504.9572, обозначена на комбинираната скица- приложение № 8 към основното заключение на в.л.Г. по настоящето дело, с цифри 2, 3, 4 и 2. Не са налице данни същата да е отчуждена по предвиден в закон ред, поради което искът по чл.54, ал.2 от ЗКИР ще следва да бъде уважен и по отношение на нея. Ето защо, исковите ще следва да бъдат уважени по отношение на цялата площ от 50 кв.м., попадаща в границите на ПИ № 56784.504.481 и по отношение на площ от 1 кв.м. от общо претендираните около 10 кв.м. от ПИ № 56784.504.9572. Приложение № 8 към основното заключение на в.л.Г. ще следва да се счита за неразделна част от решението по настоящето дело.

Съобразно с решението по делото, в полза на въззиваемите- ищци се явява дължима 51/60- та от направените от тях съдебни разноски във всички съдебни инстанции. Съгласно представени от тях списък по чл.80 от ГПК, разноските им са следните: 1200 лева за адв.възнаграждение в производството пред ВКС / договор за правна защита и съдействие и вносна бележка на л.34 и л.35 по гр.д.№ 4048/2021г. на ВКС/; 1200 лева за адв.възнаграждение във въззивното производство / договор за правна защита и съдействие и платежно нареждане за 1440 лева на л.22 и л.23 по в.гр.д.№ 1201/2020г. на ПОС/ и 540 лева за възнаграждение за вещото лице по СГЕ, към които следва да се прибавят още 100 лева за служебно назначената от съда допълнителна СГЕ. Следователно в полза на въззиваемите ще следва да бъдат присъдени по равно 1020 лева- съдебни разноски в касационното производство / по 510 лева за всеки от двамата/ и 1564 лева- съдебни разноски / по 782 лева/. С обжалваното решение на ПдРС са им присъдени общо 2142 лева. Същите ще следва да бъдат намалени с 9/60- ти, като първоинстанционното решение бъде отменено в частта относно разноските по отношение на сумата от 321,30 лева, явяваща се разлика между присъдените съдебни разноски и дължимите такива, съобразно с крайния изход на спора по делото.

В полза на Община- гр.Пловдив ще следва да бъде определено юрк.възнаграждение за процесуално представителство пред трите съдебни инстанции в размер от по 200 лева, съгласно чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ и съобразно с относително високата правна и фактическа сложност на спора по делото, като от тях на общината бъдат присъдени 9/60- ти, а именно суми в размер от по 30 лева. На общината се дължат и 9/60- ти от платеното възнаграждение за вещо лице във въззивното производство в размер от 100 лева, а именно сума в размер от 15 лева. Тези разноски също ще следва да бъдат присъдени разделно.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1120/09.04.2020г. по гр.д.№ 2570/2018г. на ПдРС, XVII гр.с., в частта, с която по отношение на Община- гр.Пловдив е признато за установено, че К. Р. Х. и Г. Д. Д. са собственици на реална застроена част от поземлени имоти с идентификатори № 56784.504.481 и № 56784.504.9572 по действащите КККР на гр. Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-48/03.06.2009г. на Изп. директор на АГКК, с площ от 51 кв.м, която е разположена под сграда с идентификатор 56784.504.1199.3, от която площ от 51 кв.м. 50 кв.м. погрешно са заснети в границите на ПИ № 56784.504.481 / площта е обозначена с цифри 1, 2, 4, 5, 6 и 1 на комбинирана скица- приложение № 8 към основното заключение на вещо лице инж.В. Г., л.53 по настоящето в.гр.д.№ 3296/2023г./, вместо в границите на собствения на К. Р. Х. и Г. Д. Д. ПИ № 56784.504.1199, а 1 кв.м. погрешно е заснет в границите на ПИ № 56784.504.9572 /площта е обозначена с цифри 2, 3, 4 и 2 на комбинирана скица- приложение № 8 към основното заключение на вещо лице инж.В. Г., л.53 по настоящето в.гр.д.№ 3296/2023г./, вместо в границите на собствения на К. Р. Х. и Г. Д. Д. ПИ № 56784.504.1199.

ОТМЕНЯ решение № 1120/09.04.2020г. по гр.д.№ 2570/2018г. на ПдРС, XVII гр.с., в частта, с която е признато за установено, че К. Р. Х. и Г. Д. Д. са собственици на реална застроена част от ПИ № 56784.504.9572 по действащите КККР на гр. Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-48/03.06.2009г. на Изп. директор на АГКК, с площ от около 9 кв.м., както и в частта, с която на К. Х. и Г. Д. са присъдени съдебни разноски над сумата от 1820,70 лева, като вместо това

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. Р. Х. и Г. Д. Д. иск по чл.54, ал.2 от ЗКИР против Община- гр.Пловдив за това да бъде признато за установено по отношение на общината, че ищите са собственици на площ от около 9 кв.м. от ПИ № 56784.504.9572 по действащите КККР на гр. Пловдив, одобрени със Заповед № РД-18-48/03.06.2009г. на Изп. директор на АГКК.

Приложение № 8 / л.53 по настоящето в.гр.д.№ 3296/2022г./ към основното заключение на в.л. инж.В. Г. да се счита за неразделна част от решението.

ОСЪЖДА Община Пловдив, ЕИК: ***да заплати на К. Р. Х., ЕГН: ***** и Г. Д. Д., ЕГН: ***** разделно по 782 лева за всеки от двамата- съдебни разноски във въззивното производство, както и по 510 лева- съдебни разноски в касационното производство по гр.д.№ 4048/2021г. на ВКС.

ОСЪЖДА К. Р. Х., ЕГН: ***** и Г. Д. Д., ЕГН: ***** да заплатят разделно на Община Пловдив, ЕИК: ***по 15 лева- юрк.възнаграждение за процесуално представителство на общината в първоинстанционното производство, по 15 лева- юрк.възнаграждение за процесуално представителство на общината във въззивното производство, по 15 лева- юрк.възнаграждение за процесуално представителство на общината в касационното производство, както и по 7,50 лева- съдебни разноски за възнаграждение за вещо лице във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____